

DETEKTIVNÍ PŘÍBĚH Z VIKTORIÁNSKÉ ANGLIE

Irina Shapiro



Vražda
ve mlýně



ZÁHADY REDMONDA A HAZE

3

VRAŽDA
ve MLÝNĚ

MURDER AT THE MILL
Copyright © 2020 by Irina Shapiro
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Prokop, 2024
Cover © Zhivko P. Petrov, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

<https://twitter.com/knihydobrovsky>
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz
instagram.com/nasenakladatelstvi

ISBN 978-80-277-5131-0 (pdf)

VRAŽDA ve MLÝNĚ

ZÁHADY REDMONDA A HAZE

IRINA SHAPIRO

přeložil Ondřej Prokop

VENDETA

Obsah

Prolog

I

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

Epilog

Prolog

Měsíc se držel nízko na noční obloze a svým oblým břichem se málem dotýkal vrcholků jilmů, které stály v dálce jako tichá stráž. Louku zaplavovalo stříbřité světlo, jež poskakovalo po inkoustově temné vodě řeky. Pro místní rodinu bývala zdrojem obživy, teď však klokotala kolem nehybného mlýnského kola, její proud vůbec nezeslábl. Přes hvězdami posetou oblohu se vznešeným tempem šinuly nadýchané mraky, které částečně zakrývaly měsíc a vrhaly na zamrzlou venkovskou půdu roztodivné stíny.

Sadie Darrowová zastavila bryčku a rozhlédla se po té strašidelné scéně. Měla už všeho dost, podobně jako roztřepené manžety jejího kabátu. Od večere byla sama, prala a látala u ohně ponožky a zašívala košile. Frank a synové odjeli už před několika hodinami, ale zpátky se vrátili jen Jimmy a Willy. Byli opilí a zamlklí a na cestě do postele jenom utrousili něco o tom, že Frank ještě zůstal na jednu rundu.

Měla si jít lehnout a nechat Franka, ať se o sebe postará sám – je to přece dospělý člověk. Ale něco ji donutilo navléct si obnošený kabát a prošlapané boty a vydat se do

nocí manžela hledat. V hospodě Královnin erb ho nenašla, nešoural se ani cestou domů. Šla tedy do mlýna a doufala, že se tam dopotácel, aby se z opilosti vyspal na plesnivém lůžku, které tam zůstalo ještě z dob, kdy se mlýnu skvěle dařilo. Za posledních několik let úspěšný podnik zchátral.

Měsíc vykoul zpoza velkého mraku a ozářil celou louku. Sadie přimhouřila oči a zadívala se na mlýnské kolo. Něco na něm leželo. Něco dlouhého a širokého. Slezla z bryčky, a když pospíchala ke staré opuštěné budově, pod nohama jí křupala zmrzlá tráva. Z podivného předmětu na mlýnském kole nemohla spustit zrak.

Když si konečně přiznala, co celou dobu sleduje, přidušeně vykřikla. Na kole ležel přivázaný nahý muž. Hlavu měl zakloněnou, oči úplně dokořán, jako by pozoroval hvězdy. Byl namodralý od mrazu, tělo měl prohnuté podle tvaru kola a vzhůru k obloze mířil jeho ztopořený úd.

Sadie si zakryla ústa a zírala na manželův ochablý obličej. Pak se usmála, skoro neznatelně, a vyrazila pro pomoc.

I

Čtvrtek 20. prosince 1866

Inspektor Daniel Haze se zatřásl jednak kvůli ukrutné zimě, jednak kvůli pohledu, který se mu naskytl, když dorazil ke mlýnu. Po jeho levici stál konstábl Pullman, který pro něj jel na vánoční ples zemana Talbota, napravo kapitán Jason Redmond. Na místě činu všichni oněměli. Nebylo pochyb, že došlo k trestnému činu, a navíc tak strašnému. Vedle nich si mnul ruce a na místě přešlapoval druhý konstábl, asi dvacetiletý mladík s náznakem světlého kníru, který musel na tělo dávat pozor, dokud nepřijedou inspektor a lékař.

„Tak co na to říkáte?“ otočil se Daniel na Jasona, který naklonil hlavu na stranu, jako by hledal něco konkrétního.

„Dokud tělo neohledám, nemůžu nic říct jistě,“ odpověděl tiše Jason, „ale myslím, že můžeme předpokládat, že se nejednalo o nehodu.“

Daniel se zadíval na zem kolem a pozorně ji prozkoumal. Kromě zmrzlé trávy, jež se třpytila v měsíčním svitu, nic nenašel. Neviděl žádné stopy ani známky, že došlo k souboji.

Rozhlédl se, aby našel nebožtíkovo oblečení, ale marně. Pachatel ho možná nechal ve mlýně nebo si ho odnesl buď jako vzpomínku, nebo jen tak pro jistotu.

„Znáte toho muže?“ zeptal se Daniel. „Jeho dcera pracuje u vás v kuchyni, je to tak?“

„Ano, Kitty v Redmond Hall pracuje od září, ale zatím jsem viděl jen její bratry. Když má volná odpoledne, vyzvedávají ji. Hodní kluci. Tiší,“ dodal zamyšleně.

„Zato Frank Darrow, co jsem tak slyšel, rozhodně tichý nebyl, ale nikdy jsem se s ním nesetkal osobně.“

„Pojďme ho sundat,“ navrhl Jason. Odložil si brašnu a vykročil k nehybnému mlýnskému kolu.

„Jak na to, pane?“ zeptal se mladý konstábl Ingleby, jenž se na mrtvolu díval se špatně skrývaným odporem.

„Někdo bude muset kolo podržet, aby se nehnulo, dva vylezou nahoru a odváží ho. Jsou tu nějakí dobrovolníci?“ přeskakoval očima z jednoho konstábla na druhého Daniel.

„Podržím kolo,“ přihlásil se rychle konstábl Ingleby.

„Vylezu nahoru, ale jeden z vás mi bude muset pomoci,“ řekl konstábl Pullman.

„Já,“ ozval se Jason, ale Daniel zvedl ruku a zastavil ho. „Je to můj případ a moje zodpovědnost. Podržte mi prosím věci.“ Daniel si svlékl vlněný kabát a sundal cylindr. Pořád byl ve slavnostním a jeho bílá košile a hedvábná vázanka silně kontrastovaly s černým sukem jeho saka.

„Dávejte pozor, Danieli,“ zavolal Jason, když se Haze vydal ke kolu. Následovali ho dva konstáblové, kteří zmizeli ve mlýně a za pár minut se zase objevili se žebříkem, který opřeli o osu mlýnského kola. První šel Daniel, po něm konstábl Pullman.

„Podejte mi nůž,“ řekl Daniel.

Konstábl Pullman vytáhl z kabátu kapesní nožík a podal mu ho.

Daniel přerízl lano kolem Darrowových kotníků, načež opatrně přenesl váhu tak, aby se snáz dostal k jeho zápěstím.

„Konstáble, pošlu vám ho hlavou napřed. Chytnete ho v podpaží a opatrně s ním půjdete dolů,“ úkoloval ho Daniel.

„Dobře, pane,“ odpověděl konstábl, ale jeho zmatený výraz jasně ukazoval, že Danielův plán není úplně praktický.

Daniel táhl zesnulého za ruku, dokud nepřesunul celé jeho torzo mimo kolo. Když konstábl natáhl svou volnou ruku, aby tělo chytil, sklouzlo dolů a cestou je oba srazilo k zemi. Konstábl Pullman vykřikl. Nejprve na něj dopadla mrtvola a pak Daniel, kterého praštilo rameno mrtvého do hlavy. Inspektor si pádem bolestivě natloukl koleno.

„Jste v pořádku?“ vykřikl Jason a rozeběhl se k hromadě lidských těl. „Konstáble?“ zavolal na chudáka Pullmana. Helma se mu svezla do čela, takže nic neviděl, což bylo pravděpodobně dobře, protože Frank Darrow mu přistál přímo před obličej a jeho ztopořený penis se málem ocitl v konstáblových ústech. Zděšený konstábl Ingleby stál stranou jako přimrzlý.

Daniel se rychle postavil, narovnal si brýle, které jako zázrakem zůstaly v celku, a když si všiml, kam přistál rozkrok zesnulého, zalapal po dechu. Přiskočil k tělu a na poslední chvíli ho za paže trochu odtáhl, aby konstábla Pullmana, který si zrovna narovnal helmu a rozhlížel se kolem, té podívané ušetřil.

„Jenom jsem si vyrazil dech, nic víc,“ zabručel konstábl Pullman, když se snažil dostat zpod těla, jež pak zůstalo rozvalené na zemi.

„Doufám, že naše malá nehoda nijak neohrozí závěry vašeho ohledání,“ podíval se Daniel na Jasona, který se ze všech sil snažil zadržet své cukající koutky a zakrýt pobavený výraz v očích.

„Neměla by. Odvezme ho do márnice,“ řekl, když smích přemohl.

Konstáblové chytili zesnulého za ruce a nohy a s velkou námahou a funěním ho donesli k policejnímu povozu.

„Je pořádně těžký,“ postěžoval si Ingleby.

„K smrti těžký,“ odpověděl Pullman mezi nádechy.

Konstáblové tělo položili na podlahu kočáru a nechali Jasona a Daniela nastoupit. Ti se posadili každý z jedné strany mrtvolý. Zabouchli za nimi dveře a jeden z policistů je zamkl zvenčí. Daniel sebou trochu cuknul. Jediným zdrojem světla byla zamřížovaná okna, skrze něž na bledé tělo, které leželo na podlaze, dopadaly úzké pruhy měsíčního světla. Daniel měl silné nutkání mrtvolu přikrýt, ale neměl po ruce nic jiného než svůj kabát, který si rozhodně svléknout nechtěl. Ve voze mrzlo stejně jako venku. Podíval se na nebožtíka na podlaze a posunul si brýle, jež mu začaly sklouzávat. „Tohle je můj první případ v roli inspektora u essexské policie,“ pronesl zasněně. „Je špatně, že se těším?“

„Vůbec ne,“ ujistil ho Jason. „Jsem si jistý, že Frank Darrow se díky vám dočká spravedlnosti.“

„To doufám,“ odpověděl Daniel. „To doufám.“

2

Márnice, kam je dovedl seržant ve službě, se nacházela ve sklepě. Na zdech byly od podlahy až ke stropu bílé kachlíky a z několika plynových lamp pravidelně rozmístěných na stěnách vycházelo mdlé žluté světlo. V místnosti stál kamenný stůl s odtokem uprostřed a pár skříněk s chirurgickým náčiním, nádobami a kádinkami. Kromě toho měli lékaři v márnici k dispozici umyvadlo, mýdlo a ručníky a také věšák, kam si mohli pověsit kabát a klobouk, než se pustili do práce.

„Doktor Engle tu nechal zástěru,“ ukázal seržant na zakrvácený oděv, který visel na háčku za dveřmi. „Můžete ji použít.“

„Děkuji,“ snažil se Jason skrýt znechucení.

Svlékl si kabát a sako a pověsil je na věšák. Rozvázal si šátek, který měl kolem krku, nacpal ho do kapsy kabátu a sáhl po zástěře. Do Redmond Hall se nemůže vrátit celý od krve, a v žádném případě by tak neměl narazit na Kitty, jejíhož otce se zrovna chystal pitvat. Napadlo ho, jestli o tom Kitty už někdo řekl. Na vánočním plese zemana Talbota nebyla, protože nepochází z Birch Hill, takže na rozdíl od ostatních vesničanů nedostala na slavnostní událost pozvánku.

Kitty Darrowová byla z Elsmeru, vesnice pár mil severně od Brentwoodu. Jason doufal, že ten, kdo jí tu zprávu řekne, to udělá citlivě. Kitty byla plachá a tichá čtrnáctiletá dívka. Nejlépe se cítila v přítomnosti paní Dodsonové, kuchařky, hospodyně a také starostlivé kvočny Redmond Hall, jež se ke Kitty chovala spíš jako k dceři než k pomocné kuchařce. Jasonův mladý svěřenec Micah měl Kitty také docela rád. Pořád obdivoval služku Fanny, jejíž plavé kudrliny a velké hnědé oči nejspíš přitahovaly nejednoho mladého muže, ale Kitty byla blíž jeho věku, takže se s ní snažil spřátelit a získat si ji, jak by to ostatně dělal jakýkoliv jiný jedenáctiletý chlapec.

Kitty se o svém otci před Jasonem nikdy nezminila, ale je pravda, že se příliš často nepotkávali, a když už k tomu došlo, Kitty obvykle něco zamumlala jako odpověď na jeho pozdrav a utekla. Jason se bude vždy považovat za obyčejného Američana, ale pro lidi kolem to byl lord Redmond, pán z Redmond Hall a dědic velkého majetku, který mu odkázal jeho urozený děd. Většina šlechty by si krví prostých venkovanů ruce nešpinila, ale Jason byl chirurg, který během svého studia v New Yorku provedl nespočet pitev a později zachraňoval životy na bojištích americké občanské války. Policii a hlavně Danielu Hazovi, z něhož se stal jeho nejbližší přítel v Anglii, vždy rád pomohl.

„Zůstanu tady. Můžu?“ zeptal se Daniel a postavil se k nohám zesnulého, aby lépe viděl.

„Samozřejmě,“ odpověděl Jason. Vyskládal potřebné náčiní na stoleček vedle kamenného stolu a obrátil pozornost k tělu.

„Začnete řezat?“ Jako by se v Danielovi prala zvědavost se strachem.

„Ještě ne. Nejdřív se podívám, co se dá zjistit zvenčí.“

„Rozumím,“ přitakal Daniel, jemuž se viditelně velmi ulevilo. „É, Jasone, proč mu, é...?“ zaváhal Daniel, ale Jason si všiml, kam směřuje jeho pohled, a otázku pochopil.

„Říká se tomu posmrtná erekce,“ začal Jason. „Nejčastěji k ní dochází při smrti oběšením, kdy oprátka tlačí na cerebellum neboli mozeček, ale vrah mohl také oběti zezadu zatlačit na krk, což by mělo podobný účinek.“

„Takže podle vás nebyl zavražděn při styku?“

Jason naklonil hlavu na stranu a zamyslel se. „Možná ano. Až budu mít hotovo, budu vědět víc.“

Jason Franka Darrowa pečlivě prohlédl od hlavy až k patě, načež ho otočil na břicho. Prsty mu odhrnoval vlasy a hledal na pokožce hlavy pohmožděninu nebo tržné rány. Postupně pak prohlédl i zbytek těla a otočil ho zpátky na záda.

„Co myslíte?“ zeptal se Daniel.

„Nevidím žádná zranění kromě modřin na ramenou a na zátylku, ale ty ho nezabily. Stopy na kotnících a zápěstí jsou od lan a vznikly až posmrtně.“

„Jak podle vás tedy zemřel?“

„To se zrovna chystám zjistit.“

Jason vzal skalpel, přes hrud' a břicho zesnulého vedl řez ve tvaru písmene ypsilon, pak odhrnul tkáň a odhalil hrudní koš a dutinu břišní.

Daniel přídušeně vykřikl. „Omluvte mě,“ dostal ze sebe. „Počkám venku.“

Jason se nenápadně usmál a pokračoval v pitvě. Tělo naposledy ohledával před dlouhou dobou, ale tyhle věci se jen tak nezapomínají. Na několik dalších hodin se do své

práce úplně ponořil, protože se z ostatků Franka Darrowa chtěl dovědět co nejvíc o životě, jaký vedl, než skončil na pitevním stole v márnici při brentwoodské policejní stanici.

Když se Jason konečně ukázal na chodbě, skrz okna sklepní místnosti už prosvítal narůžovělý opar a neprostupnou noční temnotu nahradilo tmavě šedé šero, jež se každou minutou zesvětlovalo. Jason se podíval na hodinky. Ukázaly krátce po sedmé ráno, což znamenalo, že Jason byl vzhůru přes čtyřiaadvacet hodin.

Když se Daniel, jenž podřimoval na tvrdé dřevěné židli pod oknem, probudil, trhl sebou a na jeho očích bylo poznat, že je zmatený.

„Dobré ráno,“ řekl tiše Jason a dal Danielovi čas, aby si vzpomněl, kde je a jak k tomu došlo.

„Dobré ráno. Takže máte hotovo?“

„Ano.“

Jason se zrovna chystal Danielovi říct, co zjistil, když vtom se na konci chodby objevil vrchní inspektor Coleridge, Danielův nadřízený se ještě ani nesvlékl. Ramena tmavě šedého kabátu, límec z luxusní kožešiny i krempu buřinky mu zdobily sněhové vločky.

„Pánové,“ zahřměl Coleridge, když se k nim blížil. „Zrovna jsem se o tom dověděl. Mimořádná záležitost,“ potřásl hlavou. „U policie jsem skoro třicet let a o něčem takovém jsem nikdy neslyšel.“

„Pachatel měl rozhodně bujnou představivost,“ řekl Jason a vzpomněl si na pohled na Frankovo nahé tělo v měsíčním světle.

„Zjistili jsme příčinu úmrtí?“ zeptal se Coleridge a rychle si sundal rukavice.

„Frank Darrow utonul.“

„Cože?“ podivili se jednohlasně Haze a Coleridge, oba ústa dokořán.

„Utonul.“

„Co vás dovedlo k takovému závěru?“ chtěl vědět Coleridge.

„Na těle oběti jsem kromě podlitin na ramenou a na zátylku nenašel žádné viditelné rány a plíce měl plné vody. Podle mě ho někdo držel v řece pod vodou, dokud se neutopil. Když zemřel, pachatel ho svlékl, přivázal k mlýnskému kolu a otočil jím tak, aby tělo bylo navrchu lépe viditelné, což byl, myslím, jeho cíl.“

„Ale proč?“ našpulil znechuceně rty Daniel.

„Zabít ho nestačilo. Vrah ho očividně chtěl taky ponížit,“ uvažoval Jason.

„A jinak byl zdravý?“ zeptal se Daniel.

„Ze stavu jeho jater jsem usoudil, že hodně pil a že bezprostředně před smrtí zkonsumoval nemalé množství piva. Kromě toho byl úplně zdravý.“

„Jak dlouho je po smrti?“ zajímalo vrchního inspektora Coleridge.

„Těžko říct, protože ležel venku na mrazu, ale kdybych musel hádat, řekl bych tak tři hodiny.“

„Kdo tělo našel?“ zeptal se Coleridge.

„Jeho manželka, Sadie Darrowová, ke mlýnu dorazila někdy před půlnocí. Zdá se, že manžela hledala. Jejich nejstarší syn James pak zločin nahlásil seržantovi ve službě přibližně v půl jedné.“

„No, Hazi, tomu říkám křest ohněm,“ řekl vrchní inspektor Coleridge s pobaveným úsměvem, který byl pod jeho

navoskovaným knírem sotva viditelný. „Je to váš první případ u nás a rovnou taková pecka.“

„Nezklamou vás, pane,“ ujistil ho Daniel, narovnal se a vypjal hrud’.

„Máte mou naprostou důvěru. Běžte už domů, převlečte se, dejte si snídani a silný čaj. Čeká vás dlouhý den.“

„Ano, pane.“

„Konstábl Pullman vás oba odveze v policejním vozu. Venku sněží, najít drožkáře, který by vás odvezl až do Birch Hill, by vám dalo pekelně zabrat.“

„Děkujeme, pane,“ řekl a otočil se na Jasona. „Jdeme?“

Jason se únavou nezmohl ani na slovo, a tak pouze přikývl.

3

„Kde jsi byl, Danieli?“ zvolala Sarah, když se konečně vrátil domů. Kabát a klobouk měl zasněžený a jeho boty nechávaly na naleštěné podlaze mokré stopy. „Strašně jsem se bála.“

„Promiň, drahá, ale došlo k vraždě.“

Sarah si okamžitě přikryla ústa dlaní. „Vražda? Kde? Je to někdo, koho známe?“

„Ve starém mlýně u Elsmeru. Ten muž se jmenuje Frank Darrow. Jeho dcera Kitty pracuje jako pomocná kuchařka v Redmond Hall.“

„Chudinka. Přijít tak náhle o otce musí být hrozné. Jak zemřel?“

„Někdo ho utopil,“ řekl Daniel a pikantnější detaily schválně vynechal. Sarah nemusela vědět úplně všechno, aspoň ne teď ráno. „Obávám se, že budu muset zase odejít, hned jak se převléknu a nasnídám.“

„Samozřejmě,“ přikývla Sarah. „Chápu. Řeknu kuchařce, že jsme připraveni na snídani.“

„Ty jsi nejedla?“

„Čekala jsem na tebe,“ řekla plaše. „Vajíčka si dáš vařená, nebo smažená?“

„Smažená. Máme uzenáče?“

Sarah se při zmínce o uzenáčích znechuceně zašklebila. „Řeknu kuchařce, aby je připravila. Musíš být úplně vyčerpaný,“ politovala ho a položila mu ruku na hrudník. „Ty můj chudáčku.“

„Jsem docela unavený,“ přiznal Daniel a usmál se na ni. „Kdo tě dovezl domů z plesu?“

„Mě s matkou odvezl kočí kapitána Redmonda. V kočáru jsme se s panem Sullivanem, slečnou Talbotovou a vikářem docela mačkaly, ale byly jsme rády za odvoz. Slečna Talbotová jistě taky. Plahočit se domů v saténových střevíčkách by nebylo příjemné.“

„To máš asi pravdu,“ souhlasil Daniel a snažil se potlačit zívnutí.

„Tak už běž, zbytek ti povím později,“ slíbila Sarah.

Daniel si povzdechl a unaveně přikývl. Vesnické klepy ho nezajímaly, ale měl radost, že je Sarah tak čilá. Ještě poměrně nedávno si celé dny buď četla, nebo zírala z okna, protože nemohla myslet na nic jiného než na smrt jejich syna, která se jí pořád vracela jako noční můra. S radostí by si poslechl, jak recituje denní menu nebo třeba seznam zavařenin ve spíži, jen aby slyšel její hlas a mohl si být jistý, že se zajímá o svět a jejich život. Na Felixe, jemuž byly necelé tři roky, když umřel, nikdy nezapomenou, ale život šel dál. O tři roky později Daniel se Sarou konečně začínali dávat dohromady svůj rozbitý vztah a hledat cestu vpřed.

Daniel se vydal do patra, kde se oholil, umyl si obličej a učesal se. Oblékl si čistou košili, vzal si svůj oblíbený hnědý tvídivý oblek a vrátil se do přízemí. Sarah už čekala s hrnkem horkého čaje v jídelně.

„Posaď se ke mně,“ vyzvala ho. „Dáš si čaj?“

„Ano, prosím.“

Daniel si vzal čaj, osladil si ho, nalil do něj mléko, a když usrkl první doušek, spokojeně vzdechl. Neuvědomil si, jakou měl žízeň. Tilda o chvilku později přinesla dva talíře se smaženými vejci, máslo, toasty, marmeládu a uzenáče.

„Povíš mi ještě něco o tom případě?“ zeptala se Sarah a namazala si máslo na toast.

Daniel potřásl hlavou. „Radši bych o tom nemluvil. Je to přinejmenším podivná záležitost a podrobnější informace by tě jenom rozrušily.“

Sarah odložila nůž, udiveně nadzvedla jedno obočí a propíchl ho vyčítavým pohledem. „Přece to přede mnou nebudeš tajit, když už jsi mě takhle nalákal.“

„Saro, je to odporné. Opravdu to všechno chceš slyšet?“

„Ano, opravdu,“ odpověděla Sarah a její obočí nepatrně pokleslo.

Daniel Saře rychle všechno řekl a nic nevynechal. Pomohlo mu, že o tom mluví, protože si tak mohl utřídit myšlenky, ale stejně si pořád myslel, že by bylo lepší, kdyby Sarah všechny ty ohavnosti neslyšela.

„Panebože,“ zvolala Sarah. „To si někdo dal pořádnou práci.“

„Ano. Myslím, že můžeme s jistotou předpokládat, že to nebylo žádné náhodné napadení. Pan Darrow musel někoho opravdu rozzuřit, aby v něm vyvolal touhu po takové pomstě.“

„Myslíš, že šlo o pomstu?“

„Určitě. Proč by se jinak pachatel po samotné vraždě ještě namáhal, aby oběť svlékl a přivázał na kolo?“

Sarah přikývla. „Pokud je to opravdu pomsta, tak to je pomsta opravdu biblických rozměrů.“

„To rozhodně. Až na to, že náš vrah není Bůh. Je to pouze muž, který měl takový vztek, že potřeboval Franka Darrowa ponížit i po smrti.“

„Kde začneš?“ zeptala se Sarah a kousla si toastu.

„Začnu s rodinou. Zjistím, jestli mi pomůžou situaci trochu osvětlit.“

Daniel dojedl, dopil teď už vlažný čaj a zvedl se od stolu. „Musím jít,“ omluvil se.

„Vrátíš se na večeri?“

„Doufám, že ano. Záleží na tom, jaké mi rodina poskytne informace.“

„Díky, Tildo,“ řekl služce, jež mu podala kabát, klobouk a rukavice. Ze stojanu u dveří vytáhl vycházkovou hůl a vyrazil do zataženého dopoledne.

Elsmere byl typickým exemplářem anglické vesnice. Vzhledem i rozvržením se podobal Birch Hill. Dvě nejdůležitější budovy stály přímo naproti sobě a dělila je pouze travnatá náves. Daniel se rozhodl, že kostel zatím nechá být, a šel do Královnina erbu, hospody, kam Frank Darrow, soudě podle stavu jeho jater, chodil k přijímání pravidelně. Opilý byl ostatně i v okamžik, kdy byl zavražděn. Když Daniel vstoupil do hospody, výčepník zvedl hlavu, jako by se divil, že vidí zákazníka tak brzo.

„Dobrý den,“ pozdravil Daniel. „Jsem inspektor Haze z brentwoodského policejního sboru. Mohl byste mi prosím říct, kde bydlí Darrowovi?“

Hospodský chvilku vypadal neochotně, ale pak na svůj drsný obličej nasadil nucený úsměv a přikývl. „Samozřejmě.

Odsud to je asi jednu míli. Vydejte se po cestě na západ. Nejde to minout. Takže je to pravda?“ zeptal se a v očích mu zaplála morbidní zvědavost. „Slyšeli jsme, že Franka našli mrtvého, ale Sadie mlčí a kluky ještě dneska nikdo neviděl.“

„Frank Darrow je skutečně mrtvý,“ odpověděl Daniel. Nchtěl mu prozradit nic dalšího. Aspoň zatím. „Díky za pomoc.“

Výčepního vyzpovídá později, až hospoda otevře a štamgasti začnou spekulovat, čímž odvedou část práce za něj. O životě a známých Franka Darrowa budou určitě něco vědět a jejich teorie, i ty úplně bláznivé, mohou být užitečné, obzvlášť proto, že Daniel Franka neznal osobně, a tak byl odkázaný pouze na to, co mu o něm řeknou ostatní.

Daniel se řídil pokyny hospodského a jel na své bryčce, dokud v dálce nezahlédl zchátralé dvoupatrové stavení. K téměř bílé obloze stoupal tenký sloupec kouře a po dvorku pobíhalo několik slepic, které se snažily pod vrstvičkou sněhu najít něco k sezobnutí. Když Daniel uhnul z cesty, zajel na dvůr a zastavil u dveří, začal na něj divoce štěkat prašivý pes. Z domu vylezl asi dvacetiletý mladý muž.

„Co tu chcete?“ zeptal se neslušně. Vypadal bledě a unaveně. Oči měl zarudlé, jako by před chvílí plakal.

„Jsem inspektor Haze,“ představil se Daniel a slezl z bryčky. „Výšetřuju úmrtí vašeho otce. Jste James Darrow?“

„Jsem. Pojďte dál, pane inspektore.“

Daniel ho následoval a vstoupil dovnitř. V malém prostoru byla cítit slanina a opečený chleba tak silně, až si Daniel přál, aby někdo vyvětral. U okna seděla žena – předpokládal, že to je paní Darrowová – a zašívala košili. U stolu si četl muž, jenž byl o něco mladší než James.

„Dobrý den,“ pozdravil rozpačitě Daniel, protože věděl, že tato rodina rozhodně dobrý den nezažívá. „Jsem inspektor Daniel Haze. Upřímnou soustrast.“

„Díky, inspektore,“ odpověděla žena.

„Vy jste, předpokládám, paní Darrowová?“

„Jmenuju se Sadie Darrowová a tohle jsou můj kluci Jimmy a Willy. Posadte se, pane inspektore.“

Sadie Darrowové bylo maximálně čtyřicet, ale snadno by se mohla vydávat za někoho mnohem staršího. Hnědými vlasy prokvétala spousta šedin, její kůže vypadala nezdravě a v zapadlých tmavých očích se skrýval matný pohled. Na sobě měla obnošené vlněné šaty, jejichž hnědá barva už vybledla. Její boty byly ošoupané a pravděpodobně prošlapané. Ruce, jež mohly být jemné, kdyby se bývala narodila jako lady, měla začervenalé a zhrublé od práce, nehty okousané.

„Díky.“ Daniel se posadil ke stolu naproti Willimu a počkal, až si k nim přisedne i paní Darrowová. Jimmy zůstal stát, ale přesunul se ke křevu, kde na něj Daniel viděl.

„Paní Darrowová, mohla byste mi povědět, co se stalo? Začnete prosím od posledního okamžiku, kdy jste svého manžela viděla živého.“

Sadie Darrowová přikývla. „Frank a kluci přišli domů asi v půl sedmý.“

„Odkud?“

„Od té doby, co zavřel mlejn – to bylo před pěti lety – pracujou pro firmu Graham a synové, která prodává uhlí. Od osmi ráno do šesti večer, šest dní za týden. A já třikrát do týdne uklízím u Sawyerů, který bydlej na druhé straně vesnice,“ dodala, přestože se jí na to Daniel neptal. „Takže

jak jsem říkala. Přišli kolem půl sedmý a dali jsme si večeři. Po večeři šel Frank s klukama do Královna erbů. To bylo naposledy, co jsem ho viděla živýho.“

Daniel se podíval na Jimmyho. „Jimmy, co se dělo, když jste přišli do hospody?“

„Nic,“ pokrčil rameny Jimmy. „Dali jsme pár piv, pokecali jsme s kamarádama a šli jsme domů.“

„A váš otec?“

„Ten tam zůstal.“

„Proč?“

„Říkal, že ještě nepude. Jeho kamarád Elijah Gordon mu nabídl, že ho pozve na další rundu.“

„Kolik bylo hodin?“

„Asi kolem devátý. Žejo, Willy?“

„Jo, tak nějak,“ přitakal Willy. Vypadal hodně jako Jimmy, ale byl o trochu podsaditější a menší. Oba se také podobali své matce.

„Co se stalo pak?“ zeptal se Daniel.

„Vrátili jsme se domů a šli jsme spát. Máma zrovna taky šla na kutě,“ řekl Jimmy.

„Co vás přimělo jít Franka hledat? Chodila jste takhle často, když se domů nedostavil v určitou hodinu?“

„Ne, ale Elijah Gordon vždycky dělá problémy. Koupil třeba Frankovi pivo, další rundu chtěl to samý po něm, a tak to šlo, dokud si Frank neudělal sekeru, kterou pak musel splácet celý měsíce. Pak přišel domů tak opilej, že druhý den nemohl pracovat, takže přišel o další peníze. Pan Graham, to je jeho zaměstnavatel, mu dokonce už hrozil, že ho vyhodí.“

„Takže jste ho šla odvést domů?“

Sadie přikývla. „Když jsem došla do Erbu, Tony Parks mi řekl, že Frank odešel před víc než hodinou. Elijah tam pořád byl, ale byl tak mimo, že se s nim nedalo mluvit.“

„Co jste tedy dělala?“ zjišťoval dál Daniel.

„Neviděla jsem ho na cestě, tak jsem šla do mlejna.“

„Proč?“ Daniel nedokázal pochopit, proč by se člověk, který několik hodin pil, vydal uprostřed noci do opuštěného mlýna, místo aby vyrazil domů.

„Protože tam občas chodil. Hlavně opilej. Stejskalo se mu. Mlejn měli v rodině po generace, než ho musel zavřít. Někdy tam i spal.“

„Když jste došla ke mlýnu, viděla jste tam něco neobvyklého?“

„Myslíte kromě toho, že na kole byl přivázaněj můj manžel, kterému stálo péro?“

„Myslím například známky souboje nebo nějaké další lidi v okolí,“ opravil se trpělivě Daniel.

„Nic takovýho jsem neviděla.“

„Co jste dělala pak, paní Darrowová?“ zeptal se opatrně Daniel.

Cítil se provinile, že ji nutí znovu prožít jeden z nejhorších okamžiků jejího života.

„Vrátila jsem se domů, vzbudila jsem Jimmyho a řekla mu, ať rychle sežene policajta.“

Daniel se obrátil na Jimmyho. „Chtěl byste ještě něco dodat?“

Jimmy zavrtěl hlavou. „Šel jsem rovnou do Brentwoodu, na stanici.“

„Napadá vás někdo, kdo by mohl chtít Frankovi ublížit?“ zeptal se Daniel a postupně se podíval na všechny tři.

„Frank nebyl dvakrát přívětivěj člověk, ale nevybavuju si nikoho, kdo by mu mohl udělat něco takovýho. Bylo strašný ho takhle vidět,“ řekla Sadie.

„A jaký to tedy byl člověk, když ne přívětivý?“

„Sobeckej,“ odpověděla okamžitě Sadie.

„Jimmy? Willy?“ pobídl je Daniel.

Mladíci oba zatřásli hlavou, ale Daniel si ještě před tím všiml, že Jimmy vypadá rozpačitě.

„Jimmy, potřebuju vědět pravdu,“ upozornil ho přísně.

„Nemyslim si, že to má něco společného s jeho smrtí, ale pan Graham mu včera večer dal padáka.“

„Cože?“ vykřikla Sadie. „Proč?“

„Protože byl drzej na vedoucího. Řek mu, že je to neschopnej vůl a ještě horší věci.“ Jimmy se provinile podíval na matku. „Promiň, mami, my jsme tě tím jenom nechtěli rozrušit.“

„Víc už to stejně nejde,“ odpověděla Sadie. „A co vy dva? Vy pořád ještě práci máte?“

„My jsme v pohodě,“ řekl Jimmy. „V pondělí tam normálně jdem.“

Sadie přikývla a Daniel málem cítil, jak se jí ulevilo. Tohle nebyla rodina, která by si mohla dovolit přijít o příjem.

„A co Kitty? Ta už o tom ví?“ zeptal se Daniel.

„Kitty nic neví, pokud jí to neřek někdo jinej,“ uvažoval Jimmy.

Sadie najednou zvedla hlavu a zahleděla se Danielovi do obličeje, jako by si zrovna vzpomněla na něco důležitého. „Jak umřel, pane inspektore? Přece tam neumrzнул.“

„Utonul, paní Darrowová.“

„Utonul?“ zopakovala po něm.

„Ano. V plicích měl vodu.“

„Vy jste ho rozřízli?“ zhrozil se Willy.

„Je mi to líto, ale ano. Potřebovali jsme zjistit, co ho zabilo.“

„Na to jste neměli žádný právo,“ vyprskl Willy. Díval se na matku i na bratra a začaly mu červenat tváře. „Mami, řekni mu to. Neměli na to právo!“

„Copak na tom teď záleží, Willy?“ řekla Sadie a položila mu dlaň na hřbet ruky.

„Záleží. Rozřezat člověka jako nákou mrtvou ovci je špatně,“ nesouhlasil Willy.

„Všechno bude v pořádku,“ uklidňovala ho matka. „Bude to v pořádku.“

„Je někdo, kdo by mi byl schopný říct, co Frank dělal v posledních dnech svého života?“ zeptal se Daniel.

„Promluvte si s hospodským od Erbu,“ zamručela Sadie. „Tony Parks mýho manžela vídal mnohem víc než já.“

Daniel poděkoval a stoupl si. „O průběhu vyšetřování vás budu informovat.“

Sadie přikývla. „Informujte.“ Její synové nic neříkali a na jejich tvářích byl vidět nesnesitelný smutek.

4

Daniel nechal Darrowovy truchlit a vrátil se do Královna erbu za Tonym Parksem. Jeho výraz napovídal, že hostinský očekával, že se inspektor zanedlouho ukáže znovu. Zatímco Daniel zpovídal Darrowovy, do hospody přišlo pár lidí, kteří seděli v malém hloučku a naléhavě si něco šeptali. Daniel si byl jistý, že probírali nedávnou vraždu, a velice rád by si poslechl, co říkají, jenže nyní ztichli a nedůvěřivě ho pozorovali.

„Dáte si něco k pití, pane?“ zeptal se hostinský a opřel se o bar. „Na účet podniku.“

„Jasně, proč ne?“ přijal nabídku Daniel. Měl žízeň, ale souhlasil hlavně kvůli tomu, aby působil jako normální přátelský člověk. K policistům lidé většinou cítili odpor a raději si nechávali pro sebe i ty nejzákladnější informace, protože se báli, že by se tak nějakým způsobem mohli zaplést do případu. Když si s Tonym Parksem dá jedno malé pivo, ústa mu to sice nerozváže, ale rozhodně to neuškodí.

„Pane Parksi, Franka Darrowa jste za ta léta vídal poměrně často,“ začal Daniel a ani se neobtěžoval větu formulovat jako otázku.

„To ano. Frank tu byl štamgast.“

„Byl to náruživý piják?“ Daniel už odpověď znal, ale byl to dobrý začátek.

„V posledních letech pil víc.“

„Proč si myslíte, že to tak bylo?“

„Smutnil nad mlýnem. Líbilo se mu, že býval svým vlastním pánem.“

„Proč musel mlýn zavřít?“

Tony Parks pokrčil rameny. „Pokrok nezastavíte, pane inspektore. Věci se mění, a kdo se nepřizpůsobí, ten umře.“

Daniel moudře přikývl, ale úplně s ním nesouhlasil. Všechno se nemění. Byl si jistý, že v Královnině erbu šlo všechno po starém, pokrok nepokrok. „Takže myslíte, že Darrowova technologie mletí zastarala, je to tak?“

„Řekl bych, že ano. O mletí toho ale moc nevím.“

„A co víte o Elijahovi Gordonovi?“ změnil téma Daniel. Všiml si, jak se k nim ostatní zákazníci naklánějí, aby slyšeli, o čem s hospodským mluví.

„Moc toho není. Je to bednář. Docela se mu daří.“

„Bydlí tady ve vesnici?“

„Žije asi dvě míle na sever,“ mávl Parks rukou směrem ke Gordonovu bydlišti.

„Nevíte, jestli se Frank Darrow s někým nepohodl? Neměl nějaké nepřátele?“

„Když se Frank napil, snadno se nechal vyprovokovat, ale řekl bych, že byl vcelku oblíbený.“

„Sadie Darrowová mi tvrdila, že to nebyl přívětivý člověk,“ namítl Daniel a sledoval, jak Tony Parks zareaguje.

„Ona zase není přívětivá ženská,“ zněla odpověď. „Pořád se tváří kysele jak zkažený mlíko. Kdo by chtěl chodit domů za tak napruzenou manželkou?“

Daniel dopil a položil sklenici na bar. „Díky, pane Parksi. Možná s vámi budu potřebovat mluvit znovu.“

„Jsem tu každý den.“

Než Daniel odešel, zastavil se u skupinky mužů, kteří začali předstírat, že ho nevidí, a zírali do korbelů, jako by se na dně třpytilo zlato.

„Rád bych vám položil několik otázek,“ řekl Daniel.

„Jste policajt?“ zeptal se jeden z nich.

„Jsem inspektor z brentwoodského policejního sboru.“

Muži přikývli. „Co chcete vědět, šéfe?“ zeptal se prosedivělý šedesátník. Vypadal jako hlava celé skupiny, a tak Daniel otázku směřoval na něj.

„Co víte o Franku Darrowovi?“

Štamgasti si vyměnili pohledy a všichni naráz pokrčili rameny, jako by to měli nacvičené. „Frank byl dobrej chlap,“ řekl jejich vedoucí. Ostatní souhlasně přikývli.

„Viděli jste ho včera večer?“

„To si pište. Chodil sem skoro každý den. Jimmy a Willy tu byli taky.“

„Choval se Frank jako obvykle? Nehádal se s někým, nevypadal našťavaně nebo rozrušeně?“

„Byl to prostě Frank,“ shrnul to šéf skupiny. Ostatní přikývli. „Začal pít na baru, a když přišel Elijah Gordon, sednul si s ním támdlenc ke stolu. Tydle dva drželi při sobě už vod dětství.“

„Odešel Frank sám?“

„Jo, vodešel. Říkal, že už chce do postele.“

„Zmínil, že se chystá jít do mlýna?“ ptal se Daniel dál, i když už přestával věřit, že se dozví cokoliv užitečného.

„Ne. Tvrdil, že pude domů.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vražda ve mlýně.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.